

[Lis Møller.]

ministeren kan regne med, at vi er parat til at medvirke, så de mennesker får ordentlige forhold.

Socialministeren (Bundvad): Det er rigtigt, at vi kan bruge mange, mange flere penge inden for åndssvageforsorgen, det kan vi også gøre på en række andre felter, som fru Lis Møller har nævnt her i den seneste tid — udbygning af forsorgen for psykotiske børn, faste ydelser til forældre, der har hjemmeboende handicappede børn, og andre ønsker, der alle koster penge. Jeg har ikke brugt nok, siger fru Lis Møller. Man står i hvert fald over for den situation, at man på den ene side har vidtstrakte ønsker om udgifter, medens man samtidig siger, at statens udgifter ikke må stige med mere, end produktionen stiger. Det er vanskeligt at få de to ting til at gå op.

Dernæst vil jeg gerne sige med hensyn til nedskæringen, hvis man vil bruge det udtryk, at det for det første ikke var under helhedsløsningen; det var, da vi med venstre lavede et skatteforlig, hvori der indgik nogle besparelser. Det drejede sig for åndssvageforsorgens vedkommende ikke om Ebberødgård, det drejede sig om at strække byggeriet af 33 skoler landet over i en vis periode over et kvartal mere; derved fremkom der en regnskabsmæssig besparelse på 4½ mill. kr.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Lembourn* til ministeren for kulturelle anliggender:

„Vil ministeren give den kommission, som skal behandle Danmarks radios forhold, den opgave også at undersøge mulighederne for at ophæve radio- og fjernsynsmonopolet?“

Lembourn: Kulturministeren vil ned-sætte en kommission, der skal undersøge en række forhold om radioens og fjernsynets fremtid. Der mangler imidlertid et spørgsmål, som jeg anser for at være særdeles vigtigt, nemlig problemet om, hvorvidt vi skal opretholde statsmonopolet på radio og fjernsyn, eller om vi skal have konkurrence i æteren. I følge kommissoriet skal man undersøge spørgsmålet, om vi skal

have reklame i radio og fjernsyn; der er en vis sammenhæng mellem disse to ting.

Vi har i Europa 26 TV-lande, hvoraf de 21 har konkurrerende sendere, alle finansieret af reklame. Vi har også lande, der kan sammenlignes med Danmark, hvor man har det, f. eks. Finland, hvor man har to private sendere foruden en stats-sender. Vi har i Sverige og Norge, hvor man har opretholdt monopolet, en intens debat, og meget tyder på, at man er ved at bevæge sig henimod at få konkurrerende sendere. Det kan muligvis ende med — det resultat kan der komme ud af kommissionens undersøgelser — at vi skal have reklame i fjernsynet og muligvis reklame i statens fjernsyn. De tekniske kendsgerninger kan tvinge os til det; et satellitsystem, som vil kunne sende i 24 timer reklamefjernsyn fra hele verden til danske modtagere, kan tvinge os til det. Hvis dette betyder, at vi ender med at få reklame i statens fjernsyn, så er den sidste chance for at få en konkurrerende sender bortfaldet.

Der er imidlertid også andre muligheder. Det bør undersøges, om man kan tænke sig at skabe konkurrence i æteren uden reklame. Jeg synes, det er rimeligt, når man nedsætter en sådan kommission, at man finder alle muligheder frem, alle argumenter, der kan anføres for og imod. Hvad enten man er tilhænger eller modstander af konkurrence i æteren, bør det i hvert fald tilstræbes, at en sådan kommission fremlægger samtlige synspunkter.

Ministeren for kulturelle anliggender (Bodil Koch): Jeg vil gerne svare, at den nye radiokommission skal behandle en række spørgsmål vedrørende Danmarks radios udbygning og videreudvikling i de kommende år; den skal altså med andre ord beskæftige sig med institutionen Danmarks radios langtidsplanlægning, og det drejer sig også — som der stod i kommissoriet og som også nævnt her — om antallet af programmer, om indførelse af stereofoniske radioudsendelser, eventuel indførelse af farvefjernsyn, en række organisatoriske og finansielle problemer i forbindelse med skoleudsendelser og de planlagte udsendelser for voksenundervisningsområdet og også, som det blev nævnt af hr. Lembourn, om spørgsmålet om, hvorvidt der skal være